HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

21 decembrie 2021 *

„Recurs – Uniunea economică și monetară – Uniune bancară – Redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții – Mecanism unic de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții (MUR) – Comitetul unic de rezoluție (SRB) – Procedură de rezoluție aplicabilă în cazul în care o entitate se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate – Adoptarea unei scheme de rezoluție pentru Banco Popular Español SA – Instrumentul de vânzare a activității – Reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital – Regulamentul (UE) nr. 806/2014 – Articolul 20 – Noțiunea de «evaluare definitivă» – Consecințe – Refuz sau abținere de a efectua o evaluare definitivă *ex post* – Căi de atac – Acțiune în anulare”

În cauza C-874/19 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 28 noiembrie 2019,

Aeris Invest Sàrl, cu sediul în Luxemburg (Luxemburg), reprezentată inițial de R. Vallina Hoset și A. Sellés Marco, abogados, și ulterior de R. Vallina Hoset, E. Galán Burgos și M. Varela Suárez, abogados,

recurentă,

cealaltă parte din procedură fiind:

Comitetul unic de rezoluție (SRB), reprezentat de J. King, L. Pogarcic Mataija și E. Muratori, în calitate de agenți, asistați de F. Louis și G. Barthet, avocați, precum și de H.-G. Kamann și L. Hesse, Rechtsanwälte,

pârât în primă instanță,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din doamna A. Prechal, președintă a Camerei a doua, îndeplinind funcția de președinte al Camerei a treia, domnii J. Passer și F. Biltgen, doamna L. S. Rossi și domnul N. Wahl (raportor), judecători,

avocat general: doamna J. Kokott,

grefier: doamna M. Krausenböck, administratoare,

* Limba de procedură: franceza.

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 15 aprilie 2021,

după ascultarea concluziilor avocatei generale în ședința din 8 iulie 2021,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin recursul formulat, Aeris Invest Sàrl solicită anularea Ordonanței Tribunalului Uniunii Europene din 10 octombrie 2019, Aeris Invest/SRB (T-599/18, nepublicată, denumită în continuare „ordonanța atacată”, EU:T:2019:740), prin care acesta a respins ca inadmisibilă acțiunea sa având ca obiect anularea pretinsului refuz al Comitetului unic de rezoluție (SRB) de a efectua o evaluare definitivă *ex post* a Banco Popular Español SA (denumită în continuare „Banco Popular”), cu privire la care ar fi fost informată prin scrisoarea din 14 septembrie 2018.

Cadrul juridic

2 Potrivit considerentului (64) al Regulamentului (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO 2014, L 225, p. 1):

„Este importantă contabilizarea pierderilor în cazul în care o entitate intră în dificultate. Evaluarea activelor și a pasivelor entităților care se află în curs de a intra în dificultate ar trebui să se bazeze pe estimări corecte, prudente și realiste, la momentul aplicării instrumentelor de rezoluție. Valoarea pasivelor nu ar trebui însă să fie afectată în cadrul evaluării de situația financiară a entității. Din rațiuni de urgență, comitetul ar trebui să poată efectua o evaluare rapidă a activelor sau a pasivelor unei entități care se află în dificultate. Această evaluare ar trebui să fie provizorie și aplicabilă până la efectuarea unei evaluări independente.”

3 Regulamentul nr. 806/2014 conține articolul 20, intitulat „Evaluarea în scopul rezoluției”, potrivit căruia:

„(1) Înainte de a decide cu privire la o măsură de rezoluție sau de a exercita competența privind reducerea valorii contabile sau conversia instrumentelor de capital relevante, comitetul se asigură că o persoană independentă de orice autoritate publică, inclusiv de comitet și de autoritatea națională de rezoluție și de entitatea în cauză, efectuează o evaluare corectă, prudentă și realistă a activelor și a pasivelor entității menționate la articolul 2.

(2) Sub rezerva dispozițiilor de la alineatul (15), în cazul în care sunt respectate toate cerințele prevăzute la alineatele (1) și (4)-(9), evaluarea se consideră a fi definitivă.

(3) În cazul în care nu este posibilă o evaluare independentă conform alineatului (1), comitetul poate realiza o evaluare provizorie a activelor și a pasivelor entității menționate la articolul 2, în conformitate cu alineatul (10) al prezentului articol.

(4) Obiectivul evaluării este acela de a estima valoarea activelor și a pasivelor entității menționate la articolul 2, care îndeplinește condițiile pentru aplicarea rezoluției de la articolele 16 și 18.

(5) Evaluarea vizează următoarele:

(a) să fundamenteze stabilirea faptului că s-au îndeplinit condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție sau condițiile de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital;

(b) în cazul în care sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, să fundamenteze decizia de stabilire a măsurilor de rezoluție adecvate care trebuie luate în legătură cu entitatea menționată la articolul 2;

(c) în cazul în care este exercitată competența de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital relevante, să fundamenteze decizia privind amploarea anulării sau diluării instrumentelor de proprietate, precum și amploarea reducerii valorii contabile sau conversiei instrumentelor de capital relevante;

[…]

(g) în toate situațiile, garantarea faptului că eventualele pierderi aferente activelor entității menționate la articolul 2 sunt pe deplin luate în considerare în momentul aplicării instrumentelor de rezoluție sau al exercitării competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie a elementelor de capital relevante.

(6) Fără a aduce atingere, după caz, cadrului Uniunii [Europene] privind ajutoarele de stat, evaluarea se bazează pe estimări prudente, inclusiv în ceea ce privește ratele de nerambursare și amploarea pierderilor. Evaluarea nu se bazează pe nicio potențială furnizare viitoare de sprijin financiar public extraordinar, de asistență sub formă de lichidități de urgență din partea băncii centrale sau de orice asistență sub formă de lichidități din partea băncii centrale acordată cu garanții atipice sau cu rate ale dobânzilor sau durate atipice entității menționate la articolul 2 din momentul adoptării măsurii de rezoluție sau al exercitării competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital relevante. […]

[…]

(7) Evaluarea se completează cu următoarele informații care figurează în registrele și evidențele contabile ale entității menționate la articolul 2:

(a) un bilanț actualizat și un raport privind poziția financiară a entității menționate la articolul 2;

(b) o analiză și o estimare a valorii contabile a activelor;

(c) lista pasivelor de pe bilanț și din afara bilanțului aflate în circulație care figurează în registrele și evidențele contabile ale entității menționate la articolul 2, indicându-se creanțele pertinente și ordinea de prioritate a acestora în temeiul articolului 17.

[…]

(9) Evaluarea precizează repartizarea creditorilor pe categorii în conformitate cu ordinea de prioritate a creanțelor menționată la articolul 17 și furnizează o estimare a tratamentului de care ar fi putut beneficia fiecare categorie de acționari și de creditori dacă entitatea menționată la articolul 2 ar fi fost lichidată conform procedurii obișnuite de insolvență. Această estimare nu

aduce atingere aplicării principiului «niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat» menționat la articolul 15 alineatul (1) litera (g).

(10) În cazul în care, din cauza caracterului urgent al situației, fie nu este posibilă respectarea cerințelor prevăzute la alineatele (7) și (9), fie se aplică alineatul (3), se efectuează o evaluare provizorie. Evaluarea provizorie respectă cerințele prevăzute la alineatul (4) și, pe cât este posibil în mod rezonabil având în vedere situația dată, cerințele prevăzute la alineatele (1), (7) și (9).

Evaluarea provizorie menționată în primul paragraf cuprinde o rezervă pentru pierderi suplimentare, alături de o justificare adecvată.

(11) O evaluare care nu respectă toate cerințele prevăzute la alineatele (1) și (4)-(9) este considerată provizorie până la momentul în care o persoană independentă, după cum se menționează la alineatul (1), efectuează o evaluare care respectă pe deplin toate cerințele stipulate la alineatele respective. Această evaluare definitivă *ex post* se efectuează cât mai curând posibil. Ea poate fi efectuată fie separat de evaluarea menționată la alineatele (16), (17) și (18), fie simultan cu aceasta, dar fiind distinctă și efectuată de aceeași persoană independentă.

Evaluarea definitivă *ex post* se realizează în următoarele scopuri:

(a) pentru a garanta faptul că eventualele pierderi aferente activelor entității menționate la articolul 2 sunt pe deplin luate în considerare în registrele contabile ale entității respective;

(b) pentru a fundamenta decizia de a reajusta creanțele creditorilor sau de a majora valoarea contraprestațiilor plătite, în conformitate cu alineatul (12) de la prezentul articol.

(12) În cazul în care estimarea valorii activului net al entității menționate la articolul 2, care rezultă din evaluarea definitivă *ex post*, este mai mare decât estimarea valorii activului net al entității respective, rezultată din evaluarea provizorie, comitetul poate solicita autorității naționale de rezoluție:

(a) să-și exercite competența de a majora valoarea creanțelor creditorilor sau ale proprietarilor de instrumente de capital relevante a căror valoare contabilă a fost redusă ca urmare a aplicării instrumentului de recapitalizare internă;

(b) să însărcineze o instituție-punte sau un vehicul de gestionare a activelor să plătească o contraprestație suplimentară instituției, aflată în rezoluție, în ceea ce privește activele, drepturile sau pasivele sau, după caz, deținătorilor de instrumente de proprietate în ceea ce privește respectivele instrumente de proprietate.

(13) În pofida alineatului (1), o evaluare provizorie efectuată în conformitate cu alineatele (10) și (11) reprezintă un temei valabil pentru decizia comitetului de a lua măsuri de rezoluție, inclusiv ordonând autorităților naționale de rezoluție să preia controlul unei instituții care se află în dificultate, sau de a exercita competența de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital relevante.

(14) Comitetul creează și menține mecanisme prin care să se asigure că evaluarea efectuată în vederea aplicării instrumentului de recapitalizare internă în conformitate cu articolul 27 și evaluarea menționată la alineatele (1)-(15) de la prezentul articol se bazează pe informații

referitoare la activele și pasivele instituției aflate în rezoluție ce sunt cât mai actuale și complete cu putință.

(15) Evaluarea face parte integrantă din decizia de a aplica un instrument de rezoluție sau de a exercita o competență de rezoluție sau din decizia privind exercitarea competenței privind reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital. Evaluarea în sine nu face obiectul unui drept de apel separat, dar poate face obiectul unei căi de atac împreună cu decizia comitetului.

(16) Pentru a determina dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care instituția aflată în rezoluție ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență, comitetul asigură efectuarea unei evaluări de către o persoană independentă, după cum se menționează la alineatul (1), cât mai curând posibil după executarea măsurii sau a măsurilor de rezoluție. Această evaluare este diferită de cea realizată în conformitate cu alineatele (1)-(15).

(17) Evaluarea menționată la alineatul (16) stabilește:

(a) tratamentul de care ar fi beneficiat acționarii și creditorii sau sistemele relevante de garantare a depozitelor, dacă instituția aflată în rezoluție în raport cu care a fost luată o măsură sau mai multe măsuri de rezoluție ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență în momentul luării deciziei privind măsura de rezoluție;

(b) tratamentul real de care au beneficiat acționarii și creditorii în cadrul rezoluției instituției aflate în rezoluție și

(c) dacă există vreo diferență între tratamentul menționat la litera (a) din prezentul [alineat] și cel menționat la litera (b) din prezentul [alineat].

[…]”

Istoricul litigiului

4 Istoricul litigiului a fost prezentat la punctele 1-23 din ordonanța atacată și, în scopul prezentei proceduri, poate fi rezumat după cum se arată în continuare.

5 Recurenta, Aeris Invest, era acționară a Banco Popular atunci când a fost adoptată în privința acesteia din urmă o schemă de rezoluție în temeiul Regulamentului nr. 806/2014.

6 În vederea adoptării unei decizii de rezoluție, s-a efectuat evaluarea Banco Popular, în temeiul articolului 20 din Regulamentul nr. 806/2014. În acest scop, au fost realizate mai întâi două rapoarte.

7 Primul raport (denumit în continuare „primul raport de evaluare”), datat 5 iunie 2017, a fost redactat de SRB în temeiul articolului 20 alineatul (5) litera (a) din acest regulament și avea ca obiectiv furnizarea elementelor care permiteau să se stabilească dacă erau îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție.

8 Al doilea raport (denumit în continuare „al doilea raport de evaluare”), datat 6 iunie 2017, a fost redactat de un expert independent, în temeiul articolului 20 alineatul (10) din Regulamentul nr. 806/2014. Această evaluare avea ca obiectiv estimarea valorii activului și a pasivului Banco Popular, furnizarea unei estimări cu privire la tratamentul de care ar fi beneficiat acționarii și creditorii în cazul în care Banco Popular ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență, precum și identificarea elementelor care să fundamenteze decizia privind acțiunile și instrumentele de proprietate care urmează să fie transferate și să fundamenteze interpretarea pe care SRB o dă condițiilor comerciale în sensul instrumentului de vânzare a activității.

9 La 7 iunie 2017, SRB a adoptat Decizia SRB/EES/2017/08 privind o schemă de rezoluție în ceea ce privește Banco Popular (denumită în continuare „decizia de rezoluție”). În aceeași zi, Comisia Europeană a adoptat Decizia (UE) 2017/1246 de aprobare a schemei de rezoluție pentru Banco Popular Español SA (JO 2017, L 178, p. 15). Tot în aceeași zi, Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (Fondul de restructurare ordonată a instituțiilor bancare, denumit în continuare „FROB”) a adoptat măsurile necesare pentru punerea în aplicare a deciziei de rezoluție.

10 Potrivit articolului 5 alineatul (1) din decizia de rezoluție:

„Instrumentul de rezoluție aplicat Banco Popular va consta într-o vânzare a activității în temeiul articolului 24 din Regulamentul nr. 806/2014 prin transferul acțiunilor către un cumpărător. Reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital vor fi efectuate imediat înainte de aplicarea instrumentului de vânzare a activității.”

11 Articolul 6 din decizia de rezoluție, referitor la reducerea valorii contabile a instrumentelor de capital și la instrumentul de vânzare a activității, cuprinde un alineat (1), potrivit căruia SRB decide, în esență:

(a) să reducă valoarea contabilă a cuantumului nominal al capitalului social al Banco Popular cu suma de 2 098 429 046 de euro, ceea ce va conduce la anularea a 100 % din acțiunile Banco Popular;

(b) să convertească totalitatea cuantumului principal al instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar emise de Banco Popular și aflate în circulație la data deciziei de rezoluție în acțiuni nou-emise ale Banco Popular, denumite „acțiuni noi I”;

(c) să reducă la zero valoarea nominală a „acțiunilor noi I”, ceea ce va determina anularea a 100 % din acestea;

(d) să convertească totalitatea cuantumului principal al instrumentelor de fonduri proprii de nivel 2 emise de Banco Popular și aflate în circulație la data deciziei de rezoluție în acțiuni nou-emise ale Banco Popular, denumite „acțiuni noi II”.

12 Conform articolului 6 alineatul (3) din decizia de rezoluție, aceste măsuri de reducere a valorii contabile și de conversie sunt întemeiate pe al doilea raport de evaluare, confirmat de rezultatele unui proces de vânzare transparent și deschis realizat de FROB.

13 SRB a dispus de asemenea, la articolul 6 alineatul (5) din decizia de rezoluție, ca „noile acțiuni II” să fie transferate Banco Santander SA, libere și scutite de orice drept sau privilegiu al unui terț, în schimbul plății prețului de cumpărare de 1 euro, precizând că cumpărătorul consimțise deja la transfer.

14 La 18 septembrie 2017, recurenta a introdus la Tribunal o acțiune, înregistrată cu numărul T-628/17, având ca obiect anularea deciziei de rezoluție, precum și a Deciziei 2017/1246.

15 La 4 mai 2018, recurenta a prezentat SRB o cerere de acces la documente în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO 2001, L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76), în legătură cu al doilea raport de evaluare definitiv (denumit în continuare „evaluarea definitivă *ex post*”), prevăzut la articolul 20 alineatul (11) din Regulamentul nr. 806/2014, și cu raportul final al expertului independent privind evaluarea, prevăzut la articolul 20 alineatele (16) și (17) din acest din urmă regulament, având ca obiect determinarea aspectului dacă acționarii și creditorii afectați de schema de rezoluție a Banco Popular ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care instituția ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență (denumit în continuare „al treilea raport de evaluare”).

16 La 14 iunie 2018, SRB a primit al treilea raport de evaluare.

17 La 19 iunie 2018, SRB a răspuns la cererea menționată la punctul 15 din prezenta hotărâre arătând, pe de o parte, că primise al treilea raport de evaluare și că o versiune neconfidențială urma să fie pregătită înainte de publicarea sa și, pe de altă parte, că nu era în posesia evaluării definitive *ex post*.

18 La 30 iulie 2018, în cadrul procedurii în cauza T-628/17, ca răspuns la o măsură de organizare a procedurii, SRB a arătat că nu va pregăti o versiune *ex post* a primului raport de evaluare și că al doilea raport de evaluare nu va fi urmat de o evaluare definitivă *ex post*, precizând în același timp motivele acestei decizii.

19 În această privință, SRB a arătat că, „având în vedere particularitățile cazului de față, [ajunsese] la concluzia că o evaluare [definitivă] *ex post* nu ar servi niciunei finalități practice în cadrul articolului 20 alineatul (11) din Regulamentul nr. 806/2014 și nici nu ar conduce la o decizie de compensare prevăzută la articolul 20 alineatul (12) din Regulamentul nr. 806/2014”. Acesta a arătat că o evaluare definitivă *ex post* nu putea fi necesară atunci când nu era în măsură să își atingă obiectivele și a explicat motivele pentru care această situație se regăsea în speță. Acest răspuns a fost comunicat de Tribunal recurentei la 2 august 2018.

20 În aceeași zi, SRB adresa o scrisoare expertului independent, redactată după cum urmează:

„În urma unei examinări atente a cadrului legal, SRB consideră, având în vedere împrejurările rezoluției Banco Popular, că nu este necesar să se pregătească o evaluare definitivă *ex post* prevăzută la articolul 20 alineatul (11) din Regulamentul nr. 806/2014, în special în măsura în care realizarea unei astfel de evaluări nu poate avea vreun efect asupra cesiunii Banco Popular către Banco Santander, care a stabilit prețul de piață al Banco Popular în calitate de entitate în cadrul unei proceduri deschise, echitabile și transparente.”

21 A doua zi, recurenta a adresat o punere în întârziere SRB, în temeiul articolului 265 TFUE, pentru ca aceasta să se asigure că o evaluare definitivă *ex post* a Banco Popular, prevăzută la articolul 20 alineatul (11) din Regulamentul nr. 806/2014, a fost efectuată de o persoană independentă.

22 La 7 august 2018, SRB a publicat un anunț referitor la propria „Notificare […] din 2 august 2018 cu privire la decizia sa preliminară referitoare la necesitatea de a acorda o compensație acționarilor și creditorilor afectați de măsurile de rezoluție privind Banco Popular […] și cu privire la lansarea procedurii «dreptului de a fi ascultat» (SRB/EES/2018/132)” (JO 2018, C 277 I, p. 1), acest anunț fiind însoțit de al treilea raport de evaluare. SRB a arătat în cuprinsul lui următoarele:

„Din [al treilea] raport [de] evaluare […] reiese că nu există nicio diferență între tratamentul real de care au beneficiat acționarii și creditorii afectați și tratamentul de care ar fi beneficiat aceștia în cazul în care instituția ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență la momentul rezoluției. Având în vedere cele de mai sus, SRB decide în notificare, cu titlu preliminar, că nu are obligația de a plăti o compensație acționarilor și creditorilor afectați […]

Pentru a putea lua o decizie definitivă cu privire la necesitatea de a acorda o compensație, SRB îi invită, prin notificare, pe acționarii și creditorii afectați să își exprime interesul de a-și exercita dreptul de a fi ascultați în privința deciziei preliminare de mai sus a SRB, urmând procedura de consultare […]”

23 La 10 septembrie 2018, recurenta a adresat SRB o cerere de acces la documente în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001, în legătură cu toate comunicările dintre SRB și Comisie referitoare la evaluarea definitivă *ex post*, în special cele prin care informa Comisia cu privire la decizia sa de a nu efectua această evaluare și, dacă este cazul, cele prin care solicita autorizarea sa, precum și răspunsurile Comisiei, precizându-se, dacă este cazul, dacă o astfel de autorizație fusese acordată.

24 Prin scrisoarea din 14 septembrie 2018 (denumită în continuare „scrisoarea în litigiu”), SRB a răspuns la punerea în întârziere a recurentei, menționată la punctul 21 din prezenta hotărâre, și a indicat că dorea să o informeze că, având în vedere particularitățile speței, și anume utilizarea instrumentului de vânzare a activității pentru realizarea cesiunii acțiunilor, considera că o evaluare *ex post* nu ar avea nicio finalitate practică în cadrul articolului 20 alineatul (11) din Regulamentul nr. 806/2014 și nici nu ar conduce la o decizie de compensare prevăzută la articolul 20 alineatul (12) din acest regulament și că, prin urmare, nu urma să fie realizată o evaluare definitivă *ex post*. SRB a amintit că exprimase deja această opinie în cadrul procedurii în cauza T-628/17 și că recurenta fusese, așadar, deja informată cu privire la aceasta.

25 La 28 septembrie 2018, în urma unei fuziuni prin absorbție, Banco Santander a devenit succesoarea cu titlu universal a Banco Popular. În acest cadru, FROB și-a dat acordul pentru transferul acțiunilor noi ale Banco Popular rezultate din conversia instrumentelor de fonduri proprii de nivel 2 către Banco Santander.

26 La 4 octombrie 2018, SRB a răspuns la cererea menționată la punctul 23 din prezenta hotărâre, precum și la o cerere de acces la documente din 16 august 2018 în legătură documentele interne sau pregătitoare ale SRB referitoare la evaluarea definitivă *ex post* și la comunicările dintre SRB și expertul independent referitoare la această evaluare. Pe de o parte, SRB a refuzat accesul la documentele interne, la comunicările dintre acesta și Comisie și la răspunsurile Comisiei referitoare la evaluarea definitivă *ex post* în temeiul articolului 4 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 1049/2001. Pe de altă parte, acesta i-a comunicat scrisoarea pe care o adresase expertului menționat la 2 august 2018.

Procedura în fața Tribunalului și ordonanța atacată

27 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 5 octombrie 2018, recurenta a formulat o acțiune având ca obiect anularea scrisorii în litigiu.

28 Prin ordonanța atacată, Tribunalul a respins acțiunea ca inadmisibilă pentru motivul că decizia în litigiu nu constituia un act atacabil în sensul articolului 263 TFUE.

29 În acest scop, Tribunalul a apreciat, cu titlu introductiv, că, pentru a stabili dacă scrisoarea în litigiu constituia un astfel de act în măsura în care, așa cum afirma recurenta, conținea decizia SRB de a nu proceda la evaluarea definitivă *ex post* a Banco Popular, trebuia să se examineze dacă această decizie ar fi produs ea însăși efecte juridice obligatorii de natură să afecteze situația juridică a recurentei.

30 După ce a prezentat conținutul articolului 20 alineatele (11) și (12) din Regulamentul nr. 806/2014, Tribunalul a arătat că evaluarea definitivă *ex post* avea două obiective.

31 În ceea ce privește primul obiectiv, prevăzut la articolul 20 alineatul (11) litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014, care urmărește să garanteze că eventualele pierderi aferente activelor entității menționate la articolul 2 din acest regulament sunt pe deplin luate în considerare în registrele contabile ale entității în cauză, Tribunalul a arătat că, în temeiul deciziei de rezoluție, ca urmare a exercitării puterii de reducere a valorii contabile și de conversie a instrumentelor de capital ale Banco Popular, toate acțiunile Banco Popular fuseseră transferate către Banco Santander, în temeiul instrumentului de vânzare a activității. Tribunalul a dedus de aici că revenea Banco Santander sarcina de a se asigura că eventualele pierderi suferite au fost luate în considerare în registrele contabile, cu ocazia consolidării activelor și a pasivului Banco Popular.

32 În ceea ce privește al doilea obiectiv, prevăzut la articolul 20 alineatul (11) litera (b) din Regulamentul nr. 806/2014 și care constă în fundamentarea deciziei de a reajusta creanțele creditorilor sau de a majora valoarea contraprestațiilor plătite, Tribunalul a subliniat că această dispoziție trebuia interpretată în lumina articolului 20 alineatul (12) din acest regulament, potrivit căruia, în cazul în care, în urma evaluării definitive *ex post*, estimarea rezultată din această evaluare este mai mare decât cea care rezultă din evaluarea provizorie, SRB poate solicita autorității naționale de rezoluție fie să majoreze valoarea creanțelor creditorilor sau ale proprietarilor de instrumente de capital relevante a căror valoare contabilă a fost redusă ca urmare a aplicării instrumentului de recapitalizare internă, fie să însărcineze o instituție-punte sau un vehicul de gestionare a activelor să plătească o contraprestație suplimentară unei instituții aflate în rezoluție.

33 Întrucât această din urmă dispoziție indică în mod expres ipotezele în care o compensație, printr-o majorare a valorii creanțelor sau plata unei contraprestații suplimentare, poate fi acordată în urma unei evaluări definitive *ex post*, și anume numai atunci când schema de rezoluție aplicată entității este fie instrumentul de recapitalizare internă prevăzut la articolul 27 din Regulamentul nr. 806/2014, fie instrumentul instituției-punte menționat la articolul 25 din acest regulament, fie instrumentul de separare a activelor prevăzut la articolul 26 din regulamentul menționat, Tribunalul a observat că aceste instrumente de rezoluție nu fuseseră aplicate în speță, întrucât instrumentul de rezoluție adoptat în ceea ce privește Banco Popular era cel de vânzare a activității prevăzut la articolul 24 din Regulamentul nr. 806/2014 și că aplicarea acestui instrument condusese la vânzarea totalității Banco Popular către Banco Santander.

34 Tribunalul a constatat, așadar, că instrumentul de vânzare a activității aplicat Banco Popular nu făcea parte dintre cazurile prevăzute la articolul 20 alineatul (12) din Regulamentul nr. 806/2014, în care o compensație putea fi plătită în urma unei evaluări definitive *ex post*, și, în plus, că această dispoziție nu permitea compensarea foștilor acționari și creditori ai unei entități care deținea instrumente de capital convertite în întregime, a căror valoare contabilă a fost redusă și transferate unui terț.

35 În continuare, Tribunalul a înlăturat argumentul recurentei potrivit căruia evaluarea definitivă *ex post* ar afecta direct situația juridică a foștilor acționari ai Banco Popular și, dacă estimarea valorii de piață a acesteia din urmă ar fi superioară celei care rezultă din al doilea raport de evaluare, acționarii menționați ar avea dreptul la o compensație în temeiul articolului 20 din Regulamentul nr. 806/2014.

36 Tribunalul a apreciat că, prin acest argument, recurenta susținea în esență că, dacă s-ar efectua o evaluare definitivă *ex post* a Banco Popular, aceasta ar putea pretinde o reajustare a creanțelor sale sau majorarea valorii contraprestației plătite de Banco Santander și a indicat că un asemenea argument nu putea fi admis, întrucât, în cadrul rezoluției Banco Popular, instrumentele de fonduri proprii de nivelul 1 suplimentar fuseseră convertite în acțiuni, reduse integral și anulate, iar instrumentele de fonduri proprii de nivel 2 fuseseră convertite, reduse și transferate integral către Banco Santander. Acesta a concluzionat că foștii acționari ai Banco Popular își pierduseră calitatea de acționari ca urmare a adoptării deciziei de rezoluție.

37 Or, întrucât recurenta a susținut, în cererea introductivă, că scrisoarea în litigiu o împiedica să aibă acces la evaluarea definitivă *ex post* a unei bănci „al cărei acționar este” sau, în memoriul său în replică, că dorea să obțină o astfel de evaluare pentru a-și valorifica drepturile „în calitate de acționar al Banco Popular”, Tribunalul i-a răspuns, așadar, că, în urma exercitării puterii de reducere a valorii contabile și de conversie a instrumentelor de capital ale Banco Popular, apoi în urma transferului tuturor acțiunilor care rezultau din această exercitare către Banco Santander, recurenta nu mai este titulară a unor instrumente de capital care să fie susceptibile să facă obiectul unei compensări în temeiul articolului 20 alineatul (12) din Regulamentul nr. 806/2014.

38 În vederea respingerii argumentației recurentei, Tribunalul a precizat că era necesar să se distingă al treilea raport de evaluare, prevăzut la articolul 20 alineatul (16) din Regulamentul nr. 806/2014, de evaluarea definitivă *ex post*, menționată la articolul 20 alineatul (11) din acest regulament, obiectivul celui de al treilea raport de evaluare fiind de a determina dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care instituția supusă unei proceduri de rezoluție ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență și, eventual, de a le acorda o compensație. Tribunalul a considerat că, deși recurenta ar avea în mod potențial dreptul la o compensație în temeiul celui de al treilea raport de evaluare, ea nu o putea pretinde în temeiul evaluării definitive *ex post*.

39 Tribunalul a considerat, așadar, că situația juridică a recurentei nu ar fi afectată de evaluarea definitivă *ex post* a Banco Popular și că, prin urmare, decizia SRB de a nu efectua această evaluare nu producea efecte juridice obligatorii de natură să afecteze această situație. Pe cale de consecință, potrivit Tribunalului, scrisoarea în litigiu nu poate fi un act atacabil, în sensul articolului 263 TFUE, în măsura în care recurenta susține că scrisoarea menționată produce astfel de efecte ca urmare a faptului că ea conține această decizie.

40 În sfârșit, Tribunalul a respins argumentul recurentei potrivit căruia numai posibilitatea de a introduce o acțiune împotriva scrisorii în litigiu i-ar garanta un drept la protecție jurisdicțională efectivă garantat la articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), întrucât, potrivit jurisprudenței, deși condiția privind efectele juridice obligatorii de natură să afecteze interesele reclamantului prin modificarea în mod distinct a situației sale juridice trebuie interpretată în lumina principiului unei protecții jurisdicționale efective, o astfel de interpretare nu poate conduce la înlăturarea acestei condiții fără a depăși competențele atribuite de tratat instanțelor Uniunii.

Concluziile părților

41 Recurenta solicită Curții:

– anularea ordonanței atacate în măsura în care Tribunalul a declarat acțiunea sa inadmisibilă;

– trimiterea cauzei la Tribunal „pentru a statua, fiind legat de aspectele de drept soluționate prin decizia Curții, în conformitate cu concluziile [recurentei] în primă instanță”, și

– soluționarea odată cu fondul a cererii privind cheltuielile de judecată.

42 SRB solicită Curții:

– cu titlu principal, respingerea recursului ca inadmisibil și, în orice caz, ca nefondat;

– cu titlu subsidiar, trimiterea cauzei spre rejudecare Tribunalului;

– cu titlu și mai subsidiar, în cazul evocării, respingerea acțiunii din primă instanță, și

– obligarea recurentei la plata cheltuielilor de judecată aferente prezentei proceduri și procedurii în fața Tribunalului și, în subsidiar, soluționarea odată cu fondul a cererilor privind cheltuielile de judecată aferente recursului.

Cu privire la cererea de redeschidere a procedurii orale

43 Prin actul depus la grefa Curții la 18 octombrie 2021, recurenta a solicitat să se dispună redeschiderea fazei orale a procedurii, arătând, în susținerea acestei cereri, că Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 14 septembrie 2021, Pintar și alții împotriva Sloveniei, aduce noi evoluții, nediscutate de părți, privind dreptul la o cale de atac efectivă în materie de rezoluție bancară și dreptul de acces la informațiile privind rezoluția, acestea fiind strâns legate de articolele din cartă invocate în cadrul prezentului recurs.

44 În această privință, trebuie amintit că, în temeiul articolului 83 din Regulamentul de procedură al Curții, aceasta poate oricând să dispună, după ascultarea avocatului general, redeschiderea fazei orale a procedurii, în special atunci când consideră că nu este suficient lămurită sau atunci când o parte a invocat, după închiderea acestei faze, un fapt nou de natură să aibă o influență decisivă asupra deciziei Curții (Hotărârea din 26 octombrie 2016, Orange/Comisia, C-211/15 P, EU:C:2016:798, punctul 10 și jurisprudența citată).

45 Nu aceasta este situația în speță. Astfel, Curtea, după ascultarea avocatului general, consideră că dispune de toate elementele necesare pentru a se pronunța și că hotărârea menționată a Curții Europene a Drepturilor Omului din 14 septembrie 2021, Pintar și alții împotriva Sloveniei, nu constituie un fapt nou de natură să aibă o influență decisivă asupra deciziei sale în prezenta cauză.

46 Având în vedere considerațiile care precedă, Curtea apreciază că nu este necesar să dispună redeschiderea fazei orale a procedurii.

Cu privire la recurs

47 În susținerea recursului, recurenta invocă patru motive. Prin intermediul primului motiv, ea arată că Tribunalul a considerat acțiunea sa inadmisibilă, cu încălcarea articolului 47 din cartă și a articolului 20 din Regulamentul nr. 806/2014, întrucât scrisoarea în litigiu are efecte juridice obligatorii în măsura în care evaluarea definitivă *ex post* are ea însăși efecte juridice obligatorii de natură să îi afecteze situația juridică. Prin intermediul celui de al doilea motiv, ea susține că interpretarea dată de Tribunal acestui articol 20 este incompatibilă cu dreptul de proprietate și contravine astfel articolului 17 din cartă. Prin intermediul celui de al treilea motiv, aceasta susține că Tribunalul a încălcat articolul 20 alineatul (11) litera (b) din acest regulament prin faptul că a arătat că recurenta nu ar avea potențial dreptul la o compensație în urma evaluării definitive *ex post* și că, în consecință, scrisoarea în litigiu era lipsită de efecte obligatorii. Prin intermediul celui de al patrulea motiv, recurenta susține că Tribunalul a încălcat articolul 20 alineatele (11) și (14) din regulamentul menționat, precum și articolul 41 din cartă prin faptul că a refuzat să recunoască scrisorii în litigiu efecte obligatorii în privința sa, de vreme ce scrisoarea menționată ar împiedica-o să aibă acces la informații recente și complete cu privire la situația contabilă a unei entități în care deținea 3,45 % din acțiuni.

Cu privire la admisibilitatea recursului

48 Potrivit SRB, recursul este inadmisibil în raport cu articolul 169 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, întrucât nu identifică cu precizie aspectele criticate din motivarea deciziei Tribunalului a cărei anulare se solicită și nu indică în mod precis argumentele juridice în susținerea acestei cereri. Recursul ar fi de asemenea contrar articolului 170 alineatul (1) din acest regulament în măsura în care s-ar întemeia pe motive noi de drept.

49 Această argumentație nu poate fi admisă.

50 În primul rând, trebuie amintit că, din articolul 256 TFUE și din articolul 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, precum și din articolul 168 alineatul (1) litera (d) și din articolul 169 alineatul (2) din Regulamentul de procedură rezultă că un recurs trebuie să indice cu precizie elementele criticate din hotărârea a cărei anulare se solicită, precum și argumentele juridice care susțin în mod concret această cerere. În această privință, la articolul 169 alineatul (2) din acest regulament se impune ca motivele și argumentele de drept invocate să identifice cu precizie aspectele din motivarea deciziei Tribunalului care sunt contestate (Hotărârea din 20 septembrie 2016, Mallis și alții/Comisia și BCE, C-105/15 P-C-109/15 P, EU:C:2016:702, punctele 33 și 34, precum și jurisprudența citată).

51 În speță, *primo*, trebuie să se constate că, în conformitate cu articolul 169 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, în recurs sunt identificate aspectele contestate din motivarea ordonanței atacate, fie explicit, fie prin citarea sau preluarea elementelor care figurează în

acestea, permițând astfel identificarea lor. *Secundo*, după cum rezultă în special din cuprinsul punctului 47 din prezenta hotărâre, recurenta a prezentat motive și argumente de drept care permit Curții să își exercite controlul de legalitate în drept (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 septembrie 2016, Mallis și alții/Comisia și BCE, C-105/15 P-C-109/15 P, EU:C:2016:702, punctul 38). *Tertio*, în expunerea sumară a motivelor și a concluziilor recursului, recurenta solicită în mod expres Curții, astfel cum îi permite articolul 170 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, admiterea concluziilor pe care le-a prezentat în primă instanță (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 noiembrie 2019, BCE/Trasta Komercbanka și alții, C-663/17 P, C-665/17 P și C-669/17 P, EU:C:2019:923, punctul 86).

52 În consecință, contrar celor susținute de SRB, recursul îndeplinește cerințele prevăzute la articolul 169 alineatul (2) din Regulamentul de procedură.

53 În al doilea rând, reiese din articolul 58 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene că motivele de recurs trebuie să se întemeieze pe argumente întemeiate pe procedura în fața Tribunalului. Astfel, potrivit articolului 170 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, recursul nu poate modifica obiectul litigiului dedus judecății Tribunalului. Competența Curții în cadrul recursului este, așadar, limitată la aprecierea soluției juridice date cu privire la motivele și la argumentele dezbătute în fața primei instanțe (Ordonanța din 21 iulie 2020, Abaco Energy și alții/Comisia, C-436/19 P, nepublicată, EU:C:2020:606, punctul 37, precum și jurisprudența citată).

54 Or, contrar celor susținute de SRB, recurenta, prin intermediul celor patru motive, contestă interpretarea sau aplicarea dreptului Uniunii efectuată de Tribunal în sensul că apreciază că evaluarea definitivă *ex post* era obligatorie și că refuzul SRB de a o efectua producea efecte juridice care îi modifică situația juridică în calitate de acționar al Banco Popular. Prin urmare, motivele menționate nu sunt motive noi (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 iulie 2016, Tomana și alții/Consiliul și Comisia, C-330/15 P, nepublicată, EU:C:2016:601, punctul 35).

55 Recursul este, așadar, admisibil.

Cu privire la motivele de recurs

56 Este necesar să se examineze motivele de recurs în ordinea prezentării lor de către recurentă și să se înceapă astfel cu primul motiv.

Argumentația părților

57 În susținerea primului motiv, recurenta arată, în primul rând, că, așa cum rezultă din articolul 20 alineatul (15) din Regulamentul nr. 806/2014, evaluarea definitivă *ex post* face parte integrantă din decizia de rezoluție. În acest temei, ea ar produce efecte juridice și ar afecta situația recurentei, întrucât această decizie ar fi depreciat total acțiunile Banco Popular, a căror titulară ar fi recurenta. În plus, din articolul 20 alineatul (5) din acest regulament ar reieși că orice evaluare, inclusiv evaluarea definitivă *ex post*, furnizează elementele care permit, mai întâi, să se stabilească dacă sunt îndeplinite condițiile de declanșare a unei proceduri de rezoluție, apoi să se verifice dacă sunt îndeplinite condițiile aplicabile reducerii valorii contabile sau conversiei unor instrumente de capital, precum și, în sfârșit, să se decidă măsurile de rezoluție adecvate care trebuie luate în

privința entității vizate. Recurenta apreciază, așadar, că, printre alte finalități, evaluarea definitivă *ex post* servește drept temei al deciziei menționate și aceeași decizie trebuie interpretată și aplicată tocmai în lumina motivării sale, ceea ce recurenta ar fi susținut în fața Tribunalului.

58 În al doilea rând, ca urmare a consecințelor unei hotărâri de anulare, în cazul în care Tribunalul ar fi anulat scrisoarea în litigiu, SRB ar fi avut obligația de a asigura efectuarea unei evaluări definitive *ex post* în conformitate cu articolul 20 din Regulamentul nr. 806/2014, confirmând că scrisoarea menționată produce efecte juridice obligatorii.

59 În al treilea rând, evaluarea definitivă *ex post* nu ar putea fi separată de decizia de rezoluție, pe de o parte, întrucât ar rezulta dintr-o jurisprudență constantă că o anulare în parte nu este posibilă decât în măsura în care elementele a căror anulare este solicitată pot fi separate de restul actului și, pe de altă parte, întrucât ar reieși din articolul 20 alineatul (15) din Regulamentul nr. 806/2014 că evaluarea respectivă însăși nu poate face obiectul unui drept la o cale de atac distinct.

60 În al patrulea rând, articolul 20 alineatul (15) din Regulamentul nr. 806/2014 nu ar menționa însă situația în care nu se realizează o evaluare definitivă *ex post*, iar calea de atac care trebuie urmată în ceea ce privește decizia de a nu se asigura că o asemenea evaluare este efectuată nu ar fi ușor de stabilit. Astfel, faptul că aceasta nu a fost realizată nu ar putea fi invocat în cadrul unei acțiuni având ca obiect anularea deciziei de rezoluție, întrucât adoptarea sau neadoptarea unei evaluări definitive *ex post* ar fi un eveniment care ar interveni în mod necesar după adoptarea unei decizii de rezoluție și, dacă este cazul, după introducerea unei acțiuni în anulare.

61 În speță, recurenta arată că decizia de rezoluție, adoptată la 7 iunie 2017, a fost contestată în fața Tribunalului în luna septembrie 2017, însă abia în luna august 2018 SRB a informat Tribunalul și pe expertul independent că nu va fi efectuată o evaluare definitivă *ex post*. Or, potrivit unei jurisprudențe constante, evenimentele care au avut loc după adoptarea actului atacat nu pot fi invocate în cadrul unei acțiuni în anulare, dat fiind că legalitatea actului menționat trebuie apreciată în lumina informațiilor disponibile cu ocazia adoptării acestui act.

62 Lipsa unei evaluări definitive *ex post* nu ar putea, așadar, în principiu, să fie contestată în cadrul acțiunii în anulare îndreptate împotriva deciziei de rezoluție. Prin urmare, în lipsa unei evaluări definitive *ex post*, singura soluție compatibilă cu dreptul la o cale de atac efectivă consacrat la articolul 47 din cartă ar consta în introducerea unei acțiuni împotriva actului atacat, în speță scrisoarea în litigiu.

63 SRB contestă atât admisibilitatea primului motiv, pe baza acelorași argumente ca cele deja invocate în susținerea inadmisibilității recursului în ansamblul său, cât și temeinicia acestuia.

Aprecierea Curții

64 Trebuie respinse de la bun început argumentele SRB referitoare la inadmisibilitatea primului motiv, pentru rațiunile expuse deja la punctele 50-54 din prezenta hotărâre, în ceea ce privește recursul în ansamblul său. Astfel, acest motiv și argumentele expuse în susținerea sa permit identificarea aspectelor criticate din motivarea ordonanței atacate și dispozițiile articolului 20 din Regulamentul nr. 806/2014 pe care Tribunalul le-ar fi încălcat.

65 Cu privire la fond, este necesar să se constate că primul motiv cuprinde în esență două aspecte. Trebuie astfel să se examineze, în primul rând, primul aspect, referitor la presupusa încălcare a articolului 20 din acest regulament, înainte de a examina, în al doilea rând, dacă este cazul, al doilea aspect, referitor la pretinsa încălcare a articolului 47 din cartă.

66 În prealabil, trebuie amintit că, în speță, în fața deteriorării rapide a situației financiare și în special a insuficienței lichidităților Banco Popular, SRB a decis că instrumentul de rezoluție adecvat nu ar fi recapitalizarea internă, care se dovedea, în opinia sa, insuficientă, ci vânzarea activității, după cum este prevăzută la articolul 24 din Regulamentul nr. 806/2014. Recurgând la acest instrument de rezoluție, SRB și-a exercitat în același timp competența de reducere a valorii contabile și de conversie a instrumentelor de capital relevante, prevăzută la articolul 21 din Regulamentul nr. 806/2014.

67 După cum s-a arătat la punctele 7 și 8 din prezenta hotărâre, primul raport de evaluare, întocmit de SRB, avea ca obiectiv furnizarea elementelor care permit să se stabilească dacă erau îndeplinite condițiile de declanșare a unei proceduri de rezoluție, în timp ce al doilea raport de evaluare, redactat de un expert independent desemnat de SRB, trebuia să estimeze valoarea activului și a pasivului Banco Popular, să furnizeze o estimare cu privire la tratamentul de care ar fi beneficiat acționarii și creditorii în cazul în care Banco Popular ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență, precum și să fundamenteze decizia privind acțiunile și instrumentele de proprietate care urmează să fie transferate și interpretarea pe care SRB o dă condițiilor comerciale în sensul instrumentului de vânzare a activității. Al treilea raport de evaluare, realizat de asemenea de expertul independent, avea ca obiect să determine dacă acționarii și creditorii afectați de schema de rezoluție a Banco Popular ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care instituția ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență.

68 SRB a apreciat că nu era necesar nici să se pregătească o versiune *ex post* a primului raport de evaluare, nici ca al doilea raport de evaluare să fie succedat de o evaluare definitivă *ex post*. După ce a fost pus în întârziere de recurentă, SRB a reiterat această analiză în scrisoarea în litigiu.

69 Întrucât recurenta invocă mai întâi nerespectarea de către Tribunal și de către SRB a articolului 20 din Regulamentul nr. 806/2014, trebuie să se interpreteze conținutul acestei dispoziții în lumina considerentului (64) al regulamentului menționat.

70 Reiese din acest considerent (64) că trebuie să se facă distincție între evaluarea activelor și a pasivelor entităților care se află în dificultate, astfel cum a fost efectuată de SRB în caz de urgență, care prezintă un caracter provizoriu, și cea efectuată în mod independent, care pune în principiu capăt acestui caracter provizoriu.

71 În ceea ce privește tipurile de evaluare, articolul 20 alineatele (11) și (16) din Regulamentul nr. 806/2014 prevede în mod expres două dintre acestea, și anume, pe de o parte, evaluarea „realizată în conformitate cu alineatele (1)-(15)” și, pe de altă parte, cea „menționată la alineatele (16), (17) și (18)”. Potrivit articolului 20 alineatele (11) și (16), aceste evaluări sunt și trebuie să rămână distincte, provin de la o persoană independentă, însă pot fi realizate fie independent, fie simultan și de către aceeași persoană independentă.

72 Rezultă că, în speță, atât primul și al doilea raport de evaluare, cât și o eventuală evaluare definitivă *ex post* aparțin primului tip de evaluare, întrucât intră sub incidența alineatelor (1)-(15) ale articolului 20 din Regulamentul nr. 806/2014, în timp ce al treilea raport de evaluare, care intră sub incidența alineatelor (16)-(18) ale articolului menționat, aparține celui de al doilea tip de evaluare.

73 Desigur, existența unei evaluări definitive, alta decât evaluarea definitivă *ex post*, pe care o implică adăugarea, la articolul 20 alineatul (11) *in limine* din Regulamentul nr. 806/2014, a termenilor „*ex post*” la cei de „evaluare definitivă”, prin opoziție cu o evaluare definitivă intervenită „*ex ante*”, poate influența posibilitatea SRB de a refuza efectuarea unei evaluări definitive *ex post*, întrucât o evaluare definitivă ar servi deja ca bază deciziei de a aplica un instrument de rezoluție sau de a exercita o competență de rezoluție ori deciziei de a exercita competența de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital și ar fi astfel în măsură să fie contestată prin intermediul acestor decizii, în conformitate cu articolul 20 alineatul (15) din Regulamentul nr. 806/2014.

74 Vine de asemenea în sprijinul acestei interpretări articolul 20 alineatul (2) din regulamentul menționat, potrivit căruia „evaluarea se consideră a fi definitivă” atunci când, sub rezerva alineatului (15) al acestui articol 20, și anume posibilitatea de a contesta în mod indirect evaluarea prin intermediul deciziilor menționate la punctul 73 din prezenta hotărâre, „sunt îndeplinite toate cerințele prevăzute la alineatele (1) și (4)-(9)”. Printre aceste cerințe figurează, la articolul 20 alineatul (1) din regulamentul menționat, aceea ca evaluarea să se realizeze de către o persoană independentă, inclusiv în raport cu SRB și cu autoritatea națională de rezoluție, precum și în raport cu entitatea în cauză.

75 Este necesar să se arate, pe cale incidentală, că aceasta are drept consecință nu numai faptul că primul raport de evaluare întocmit de SRB prezenta efectiv un caracter provizoriu, dar și faptul că, inclusiv în cazul în care SRB ar fi efectuat o versiune *ex post* a acestui prim raport, așa cum a solicitat recurenta, o asemenea versiune nu ar fi constituit o evaluare definitivă, întrucât nu ar fi fost efectuată de o persoană independentă. Astfel cum a arătat doamna avocată generală la punctul 70 din concluzii, în măsura în care, în speță, primul raport de evaluare a fost efectuat de SRB, caracterul său provizoriu nu ridică nicio îndoială. În speță, numai al doilea raport de evaluare, care îndeplinește această condiție, este, în consecință, susceptibil să fie considerat o „evaluare definitivă” în sensul articolului 20 din Regulamentul nr. 806/2014.

76 Cu toate acestea, trebuie subliniat, fără a fi necesar să se statueze cu privire la această din urmă problemă și nici cu privire la evoluția poziției SRB în această privință, că Tribunalul a statuat în mod întemeiat că, în orice caz, o evaluare *ex post* ar fi rămas, în împrejurările speței, lipsită de consecințe asupra situației juridice a recurentei, astfel încât refuzul de a efectua o evaluare definitivă *ex post* care i-a fost notificat nu putea fi considerat un act care o lezează și, în consecință, nu era un act atacabil în sensul articolului 263 TFUE.

77 Astfel, trebuie să se arate că răspunsul dat de SRB Tribunalului cu privire la motivele pentru care nu intenționa să efectueze o evaluare definitivă *ex post* în speță se întemeiază pe finalitățile unei asemenea evaluări.

78 Deși este adevărat, după cum susține recurenta, că redactarea articolului 20 alineatul (11) *in limine* din Regulamentul nr. 806/2014 pare să facă indispensabilă realizarea unei evaluări definitive *ex post* atunci când SRB nu dispune decât de o evaluare provizorie, în special ca urmare a utilizării indicativului prezent în expresia „se efectuează”, care are în mod obișnuit o valoare

imperativă [a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 martie 2020, X (Mandat european de arestare – Dublă incriminare), C-717/18, EU:C:2020:142, punctul 20] și a menționării termenilor „cât mai curând posibil”, nu este mai puțin adevărat că Tribunalul era îndreptățit să sublinieze lipsa de impact a omiterii realizării unui asemenea raport asupra situației juridice a recurentei, în special în ceea ce privește cele două obiective ale evaluării definitive *ex post*, astfel cum sunt enunțate la articolul 20 alineatul (11) din Regulamentul nr. 806/2014.

79 În această privință, rațiunea de a fi a articolului 20 alineatul (11) din Regulamentul nr. 806/2014, exprimată la al doilea paragraf al acestei dispoziții, reiese din cele două obiective specifice ale acesteia, și anume „a garanta faptul că eventualele pierderi aferente activelor entității menționate la articolul 2 sunt pe deplin luate în considerare în registrele contabile ale entității respective” și „a fundamenta decizia de a reajusta creanțele creditorilor sau de a majora valoarea contraprestațiilor plătite, în conformitate cu alineatul (12) al articolului [20]”. Chiar dacă modul de redactare a acestui al doilea obiectiv cuprinde o descriere destul de largă a condițiilor care trebuie să conducă la efectuarea unei evaluări definitive *ex post*, trebuie să se constate că acesta face trimitere în mod expres, după cum a arătat Tribunalul în mod întemeiat în ordonanța atacată, la articolul 20 alineatul (12) din regulamentul menționat, din care rezultă că acesta se aplică numai unor situații specifice, și anume celor în care SRB a recurs la instrumentul de recapitalizare internă, la cel al instituției-punte sau la o structură de gestionare a activelor.

80 Ținând seama de particularitățile prezentei cauze, efectuarea unui al doilea raport de evaluare definitiv *ex post*, chiar presupunând că ar fi obligatorie, nu ar fi răspuns în orice caz niciuneia dintre aceste două finalități. Recurenta nu prezintă astfel niciun element de natură să demonstreze că obiectivul menționat la articolul 20 alineatul (11) al doilea paragraf litera (a) din Regulamentul nr. 806/2014 s-ar aplica în speță. Nici obiectivul menționat la litera (b) a acestei dispoziții nu se aplică, întrucât, după cum Tribunalul a subliniat în mod corect la punctele 46 și 47 din ordonanța atacată, instrumentul de rezoluție care a fost adoptat în privința Banco Popular este instrumentul de vânzare a activității prevăzut la articolul 24 din Regulamentul nr. 806/2014.

81 Or, aplicarea acestui instrument de vânzare a activității nu face parte dintre cazurile prevăzute la articolul 20 alineatul (12) din acest regulament, în care o compensație poate fi plătită în urma unei evaluări definitive *ex post*.

82 În sfârșit, într-un caz precum cel din speță, în care al doilea raport de evaluare este urmat de utilizarea instrumentului de vânzare a activității, rezultatul menționat în acest raport este, în orice caz, fie confirmat, fie infirmat de prețul de vânzare obținut la finalul unei proceduri de cerere de ofertă desfășurate în mod legal. Prețul just corespunde, așadar, pur și simplu prețului efectiv al pieței, după cum a fost constatat. Instrumentul de vânzare a activității cristalizează în acest mod, *de facto*, orice dezbatere privind valoarea economică potențială a activelor instituției transferate. Prin urmare, cel puțin în împrejurările speței, o evaluare definitivă *ex post* nu ar fi putut decât să constate această valoare de piață, astfel încât efectul său față de reclamantă s-ar fi dovedit nul.

83 Reclamanta obiectează că valorificarea definitivă *ex post* nu are ca scop numai cele două obiective în discuție, ci furnizează, în măsura în care face parte integrantă din decizia pe care o va adopta ulterior SRB, la fel ca orice evaluare, elementele care permit, mai întâi, să se stabilească dacă sunt îndeplinite condițiile de declanșare a unei proceduri de rezoluție, în continuare, să se verifice dacă sunt îndeplinite condițiile aplicabile reducerii valorii contabile sau conversiei unor instrumente de capital, precum și, în sfârșit, să se decidă cu privire la măsurile de rezoluție adecvate care trebuie să fie luate în privința entității în cauză.

84 Cu toate acestea, niciunul dintre aceste argumente, privit din perspectiva admisibilității acțiunii având ca obiect anularea scrisorii în litigiu, nu este de natură să infirme constatarea care figurează la punctul 82 din prezenta hotărâre în ceea ce privește prețul de piață al activelor Banco Popular, care nu poate fi altul decât cel efectiv care rezultă din recurgerea la instrumentul de vânzare a activității.

85 Din ansamblul considerațiilor care precedă rezultă că primul aspect al primului motiv invocat de recurentă în susținerea recursului său, întemeiat pe o presupusă nerespectare de către SRB a articolului 20 din Regulamentul nr. 806/2014, trebuie înlăturat. Ținând seama de faptul că, după cum Tribunalul a statuat în mod întemeiat, scrisoarea în litigiu nu constituia, în orice caz, un act atacabil, recursul trebuie respins, fără a fi necesară examinarea celui de al doilea aspect al primului motiv și nici a celorlalte motive ale acestui recurs.

Cu privire la cheltuielile de judecată

86 În temeiul articolului 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, atunci când recursul nu este fondat, Curtea se pronunță asupra cheltuielilor de judecată. Potrivit articolului 138 alineatul (1) din acest Regulament de procedură, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acesta, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

87 Întrucât SRB a solicitat obligarea recurentei la plata cheltuielilor de judecată, iar aceasta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, pe cele efectuate de SRB.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară și hotărăște:

1) Respinge recursul.

2) Obligă Aeris Invest Sàrl la plata cheltuielilor de judecată.

Semnături